Súd:	Najvyšší správny súd SR
Spisová značka:	2Sfk/20/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1017201539
Dátum vydania rozhodnutia:	31. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Marián Trenčan
ECLI:	ECLI:SK:NSSSR:2024:1017201539.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu (v kasačnom konaní sťažovateľ): LikoSpol, a.s., so sídlom Miletičova 23, 821 09 Bratislava, IČO: 35 730 234, právne zastúpeného: Consilior Iuris, s.r.o., so sídlom Radlinského 51, 811 07 Bratislava, IČO: 47 231 157, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, v konaní o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy, o kasačnej sťažnosti žalobcu voči uzneseniu Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Sa/5/2023 zo dňa 19. marca 2024, takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa zamieta.

II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

I. Konanie pred správnym súdom a súvisiace konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Správny súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 16Sa/5/2023 zo dňa 19. marca 2024 postupom podľa § 249 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal odstránenia nečinnosti a uloženia povinnosti žalovanému konať vo veci jeho odvolania zo dňa 31.10.2002 voči Dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Bratislava II č. 601/2100/134475/2002/Tak zo dňa 10.10.2002 (ďalej len „dodatočný platobný výmer I“) a vydať v tomto konaní rozhodnutie o odvolaní žalobcu zo dňa 31.10.2002 doplnenom podaním zo dňa 19.06.2014 (ďalej aj ako „odvolanie I“), a to v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.
2. Podľa správneho súdu z obsahu súdneho a administratívneho spisu vyplýva, že na základe daňovej kontroly príslušný daňový úrad vydal dňa 10.10.2002 dodatočný platobný výmer I, ktorým uložil žalobcovi ako daňovému subjektu zaplatiť rozdiel na dani z príjmov právnických osôb za rok 1999. Tento obsahoval poučenie, že je proti nemu možné podať odvolanie, ktoré nemá odkladný účinok, v poučení nebola určená lehota na podanie opravného prostriedku, dôsledkom čoho bolo, že opravný prostriedok mohol byť podaný do šiestich mesiacov po doručení rozhodnutia (§ 30 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. platný a účinný v čase vydania rozhodnutia). Príslušný správca dane listom neobsahujúcim náležitosti rozhodnutia zamietol odvolanie žalobcu z dôvodu jeho oneskoreného podania. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca zamietnutie odvolania spochybnil (domáhal sa jeho preskúmania).
3. Žalobca dňa 16.02.2004 podal návrh na obnovu konania s odôvodnením, že po skončení konania vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a kontrolovaný subjekt ich nemohol použiť v pôvodnom konaní bez svojho zavinenia (skončilo sa súdne konanie týkajúce sa zmluvy o vklade časti podniku). Príslušný daňový úrad obnovu konania vo veci dane z príjmov za rok 1999 povolil. Následne dňa 24.08.2002 vydal rozhodnutie č. 601/230/134049/04/Tak (ďalej len „rozhodnutie II“), ktorým zrušil dodatočný platobný výmer I, a voči ktorému podal žalobca odvolanie (ďalej len „odvolanie II“). Toto príslušný daňový úrad listom zo dňa 18.10.2004 č. 601/340/149968/04/Múč zamietol. Následne o odvolaní rozhodol odvolací orgán - Daňové riaditeľstvo SR, rozhodnutím zo dňa 29.12.2004 č. II/256/15854/2004-1091, ktorým potvrdil rozhodnutie II. Uvedené rozhodnutie žalobca

napadol správnou žalobou, ktorá bola rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07.06.2006 č. k. 2S/65/05-17 (ďalej len „rozhodnutie 2S/65/05“) zamietnutá. Toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 07.07.2011 sp. zn. 3Sžf/41/2010, čím bolo odvolacie konanie právoplatne skončené.
4. Pokiaľ žalobca namietal, že obnova bola povolená len v rozsahu preverenia oprávok k opravnej položke k hmotne nadobudnutému majetku na základe Zmluvy o predaji časti podniku ako to vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia, uvedené sa vzťahovalo k žalobcom tvrdenému dôvodu obnovy, nemalo to však vplyv na skutočnosť, že dodatočný platobný výmer I bol ako celok zrušený novým rozhodnutím (rozhodnutím II) vo veci dane z príjmov právnických osôb (žalobcu) za celý rok 1999.
5. Žalobca podaním zo dňa 18.06.2014 požiadal Daňový úrad Bratislava o bezodkladné rozhodnutie o jeho odvolaní I. Súčasne urgoval aj žalovaného, na čo obdržal odpoveď, že správca dane zamietol odvolanie I (listom) z dôvodu, že bolo podané po lehote, ktorá uplynula 31.10.2002. Zároveň žalovaný konštatoval, že nie je možné preskúmavať rozhodnutie, ktoré už bolo zrušené. Keďže dodatočný platobný výmer I bol zrušený novým rozhodnutím vydaným po povolení obnovy konania (rozhodnutím II), nie je naplnený základný predpoklad pre rozhodovanie o odvolaní I proti dodatočnému platobnému výmeru I.
6. Správny súd podotkol, že v tomto konaní nepreskúmaval postup správcu dane týkajúci sa rozhodnutia II a odvolania proti nemu podanému, pre toto konanie je však podstatný a kľúčový záver Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 2S/65/05 a na to nadväzujúci záver Najvyššieho súdu SR o tom, že odvolacie konanie proti rozhodnutiu II bolo právoplatne skončené. To znamená, že rozhodnutie II, ktorým bol dodatočný platobný výmer I zrušený, je právoplatné.
7. Správny súd konštatoval, že súdnu ochranu pred nečinnosťou orgánu verejnej správy zákon priznáva len takej fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá ako účastník administratívneho konania neúspešne vyčerpala sťažnosť podľa osobitného predpisu alebo podnet na prokuratúre, teda žalobcovi, ktorý sa bezúspešne pokúsil dosiahnuť nápravu zákonom stanovenými prostriedkami. Ďalej z ustanovenia § 246 ods. 2 SSP vyplýva žalobcovi povinnosť pripojiť k žalobe oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti podľa osobitného predpisu alebo vybavenie podnetu prokurátorom. Súd mal za to, že zákonné podmienky § 246 ods. 2 SSP boli v preskúmavanej veci splnené, keď, hoci sťažnosť žalobcu z júla 2017 v časti namietanej nečinnosti žalovaného (nerozhodnutia o odvolaní I) bola odložená z dôvodu, že od namietanej skutočnosti uplynulo už viac ako päť rokov, bol prešetrený jeho podnet na Generálnu prokuratúru SR a k žalobe bolo pripojené vybavenie podnetu prokurátorom.
8. Podľa správneho súdu ak bol dodatočný platobný výmer I právoplatne zrušený, nemožno sa domáhať jeho prieskumu, t. j. rozhodovať o opravných prostriedkoch podaných proti nemu. Zrušené, teda už neexistujúce rozhodnutie, nemožno preskúmať. Z tohto dôvodu nemožno hovoriť o nečinnosti orgánu verejnej správy - nečinnosti spočívajúcej v nerozhodnutí o odvolaní I, keď rozhodnutie, ktoré je predmetom odvolania, neexistuje. Podotkol, že ako správne argumentoval žalovaný vo vyjadrení k žalobe (ako aj skoršom liste žalobcovi), administratívne konanie, v ktorom žalobca namieta nečinnosť, bolo právoplatne skončené (konanie vo veci vyrubenia dane z príjmov právnických osôb za rok 1999 bolo právoplatne skončené rozhodnutím II) a odstránenia nečinnosti sa možno domáhať len v začatom, t. j. neskončenom konaní.
9. Pokiaľ žalobca namietal, že ak nebolo rozhodnuté o jeho odvolaní I, samotné rozhodnutie o povolení obnovy konania je nezákonné, správny súd konštatoval, že to bol žalobca, kto obnovu konania navrhol, správca dane obnovu konania povolil a následne vydal nové rozhodnutie (rozhodnutie II), ktorým zrušil pôvodné rozhodnutie (dodatočný platobný výmer I). Ak je žalobca toho názoru, že obnova konania bola nezákonná, mal túto nezákonnosť podľa správneho súdu namietať v čase po vydaní nového rozhodnutia vo veci (rozhodnutia II). Žalobca ako daňový subjekt má vystupovať s náležitou obozretnosťou so zreteľom na zásadu vigilantibus iura scripta sunt (práva patria bdelým) a využívať primerané prostriedky právnej ochrany v riadnom čase a riadnym spôsobom.
10. Správny súd v tomto konaní nepreskúmaval postup príslušného daňového úradu, ktorý zamietol listom odvolanie žalobcu zo dňa 31.10.2002 (odvolanie I), predsa však poznamenal, že správca dane nebol vo veci odvolania nečinný.
11. Záverom sa v tejto súvislosti odvolal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 11.03.2014, sp. zn. 4Sžf/1/2014, v zmysle ktorého „aj keď oznámenie o zamietnutí odvolania nemá formálne náležitosti rozhodnutia vydaného v administratívnom konaní, svojimi procesnými dôsledkami významne zasahuje do ústavne chráneného práva účastníka konania na prejednanie veci, preto je takéto oznámenie i bez formálnych znakov rozhodnutia spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve“, ako aj rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7Sžsk/27/2021 z 25.05.2022, v ktorom bolo (aplikujúc tieto závery i na prejednávanú vec) konštatované, cit. „pre prípad, že sa žalobca domnieval, že

odvolací orgán (žalovaná) včasnosť odvolania neposúdil správne, mal možnosť podať v zákonnej lehote žalobu na preskúmanie tohto neformálneho listu, čo však neurobil. Pritom aj podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu bližšie nálezy sp. zn. I. ÚS 37/95, II. ÚS 50/01, I. ÚS 52/02, III. ÚS 183/2003, PL. ÚS 21/08 a I. ÚS 354/08) aj rozhodnutí najvyššieho súdu (pozri napr. uznesenie sp. zn. 5 Sžp 5/2011), predmetom preskúmania súdom môžu byť tiež rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb.“

II. Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného
A)

12. Žalobca v procesnom postavení sťažovateľa napadol predmetné uznesenie kasačnou sťažnosťou z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP (nesprávne právne posúdenie veci) a § 440 ods. 1 písm. h) SSP (odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu). Navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie a vrátiť vec správnemu súdu na ďalšie konanie.
13. Kasačný súd na tomto mieste v stručnosti rekapituluje sťažnostné body:
- administratívne konanie nie je skončené a odvolací orgán je v tejto veci nečinný. Správny súd nesprávne nahliadal na skutočnosť, že aj keď bola obnova konania povolená len v rozsahu preverenia oprávok k opravnej položke k hmotne nadobudnutému majetku na základe Zmluvy o predaji časti podniku, ako to vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia, nemá to vplyv na skutočnosť, že dodatočný platobný výmer I bol ako celok zrušený novým rozhodnutím (rozhodnutím II) vo veci dane z príjmov právnických osôb (žalobcu) za celý rok 1999,
- z návrhu sťažovateľa na obnovu konania nevyplýva, že žiadal zrušiť celé rozhodnutie a správca dane aj napriek tomu obnovil konanie a zrušil celé rozhodnutie. Formálne išlo o obnovu celého konania, materiálne iba o obnovu konania v časti oprávok. Tu potom podľa sťažovateľa vystáva otázka, či rozhodnutie o povolení obnovy konania je ničotný právny úkon bez právnych dôsledkov a teda všetky ďalšie nadväzujúce rozhodnutia vo veci sú ničotné,
- Daňový úrad Bratislava II vydal dňa 10.10.2002 dodatočný platobný výmer, pričom v dôsledku nesprávneho poučenia mal sťažovateľ zákonnú 6-mesačnú lehotu na podanie odvolania podľa ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v účinnom znení a v tejto 6-mesačnej lehote na podanie odvolania žalobca podal odvolanie datované dňa 31.10.2002. Daňový úrad Bratislava II zamietol odvolanie listom. Vzhľadom na absentujúce zákonné podstatné náležitosti nemožno považovať toto za rozhodnutie o zamietnutí odvolania tak, ako predpokladalo ustanovenie § 47 ods. 5 písm. b) zákona č. 511/1992 Zb. S poukazom na uvedené podľa sťažovateľa nikdy nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu o odvolaní žalobcu zo dňa 31.10.2002, aj napriek tomu, že žalobca podal odvolanie riadne a včas. „List“ Daňového úradu Bratislava II nemožno v žiadnom prípade označiť za rozhodnutie a tento netvorí formálnu ani materiálnu prekážku rozhodovania o odvolaní žalobcu z 31.10.2002,
- odklonenie správneho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu spočíva podľa sťažovateľa v tom, že list, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu, nie je možné považovať za rozhodnutie, a teda uvedený postup nie je možné považovať za riadne vybavenie odvolania. V zmysle záverov Najvyššieho súdu SR obsiahnutých v rozsudku sp. zn. 3Sžf/41/2010 zo dňa 07.07.2011, ktorým bolo preskúmavané rozhodnutie II, takýto list „... nie je možné hodnotiť ako rozhodnutie - individuálny správny akt. Neobsahuje podstatné náležitosti uvedené v ustanovení § 30 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb. a predovšetkým jeho forma nezodpovedá rozhodnutiu. Preto v odvolacom daňovom konaní formálne nevznikla prekážka ukončenia daňového konania pred vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaného ...“
B)

14. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil so závermi správneho súdu. Zdôraznil, že nemal povinnosť ani zákonnú možnosť konať vo veci odvolania sťažovateľa zo dňa 31.10.2002 voči dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Bratislava II, keďže tento bol v rámci obnovy konania zrušený. Podotkol, že ak sťažovateľ nesúhlasil s dodatočne vyrubeným rozdielom dane z príjmov právnickej osoby za rok 1999, mal právo využiť mimoriadny opravný prostriedok a podať podnet na preskúmanie uvedeného rozhodnutia mimo odvolacieho konania, požiadal však o obnovu

konania, ktorej bolo vyhovené. Podotkol, že rozhodnutie II bolo aj predmetom súdneho prieskumu a z obsahu žaloby nevyplynulo, že by mu žalobca vytýkal nezákonnosť. Žalovaný poukazuje vo vyjadrení na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1S/60/2005-28 z 19.10.2006, kedy krajský súd akceptoval zamietnutie odvolania „listom“ a nie rozhodnutím z dôvodu, že boli naplnené podmienky stanovené zákonom (odvolanie nebolo doplnené v 15-dňovej lehote a nebola doložená plná moc).

III. Právne posúdenie veci kasačným súdom

15. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej „kasačný súd“ alebo „najvyšší správny súd“) preskúmal napadnuté uznesenie v medziach sťažnostných bodov, ktorými bol viazaný (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2, § 453 ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto túto podľa § 461 SSP zamietol.

16. Konajúci senát kasačného súdu vo vzťahu k vyhodnoteniu sťažnostných bodov spochybňujúcich vyššie predostreté závery správneho súdu v zmysle § 464 ods. 1 SSP poukazuje na uznesenie senátu 4S kasačného súdu vo veci tých istých účastníkov konania sp. zn. 4Sfk/80/2023 zo dňa 30.05.2024 a vo veci identickej právnej otázky, avšak vo vzťahu k zdaňovaciemu obdobiu roku 2001.

17. Sťažovateľ sa v označenej veci domáhal odstránenia nečinnosti a uloženia povinnosti žalovanému konať vo veci jeho odvolania zo dňa 31.10.2002 voči Dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Bratislava II č. 601/2100/134141/2002/Tak zo dňa 10.10.2002 a vydať v tomto konaní rozhodnutie o odvolaní žalobcu zo dňa 31.10.2002. Išlo tak o materiálne identický žalobný nárok, týkajúci sa síce iného dodatočného platobného výmeru za iné zdaňovacie obdobie (tam za rok 2001, v posudzovanej veci za rok 1999), ale za prítomnosti totožných okolností z pohľadu vybavenia odvolania voči nemu podaného (príslušný správca dane listom obsahujúcim náležitosti rozhodnutia zamietol odvolanie žalobcu z dôvodu jeho oneskoreného podania), ako aj z pohľadu procesu následnej obnovy daňového konania, z ktorého vzišli dotknuté dodatočné platobné výmery.

18. Správny súd v Banskej Bystrici v uvedenej veci uznesením sp. zn. BB-20Sa/12/2022 zo dňa 10.08.2023 postupom podľa § 249 SSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal odstránenia nečinnosti. Kasačný súd uznesením sp. zn. 4Sfk/80/2023 zo dňa 30.05.2024 zamietol kasačnú sťažnosť žalobcu voči označenému uzneseniu, pričom i sťažnostné body tejto kasačnej sťažnosti sú rovnaké ako v tu posudzovanom prípade. Vzhľadom na uvedené si kasačný súd dovoľuje na tomto mieste citovať z odôvodnenia menovaného uznesenia, sp. zn. 4Sfk/80/2023, ktoré je v plnom rozsahu aplikovateľné aj na daný prípad, cit.:

„19. Kasačný súd podotýka, že predmetom preskúmania súdov môžu byť aj rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb. Súdna prax ustálila (napr. uznesenie NS SR spis. zn. 10Sžak/3/2017 zo dňa 29.03.2017), že rozhodnutím správneho orgánu je každé rozhodnutie, ktorým sa zakladajú, menia, rušia alebo ktorým môžu byť priamo dotknuté práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb. Pojem „rozhodnutie“ je označením technickým a je potrebné k nemu pristupovať vždy z hľadiska jeho obsahu a nie formy. Za spôsobilý predmet súdneho prieskumu sa považujú aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy. Rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka (§ 3 písm. b) SSP). „Predmetom preskúmania súdom môžu byť aj rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb“ /rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sži/39/2014 zo dňa 19.8.2015/.

20. V prvom rade kasačný súd považoval za nedôvodnú námietku sťažovateľa o nečinnosti administratívneho orgánu. Pritom je evidentné, že správca dane vydal dňa 10.10.2002 rozhodnutie - dodatočný platobný výmer č. 601/2100/134141/2002/Tak, voči ktorému podal sťažovateľ odvolanie zo dňa 31.10.2002 s tým, že daňový úrad ho zamietol listom zo dňa 14.11.2002 číslo 601/2200/142468/2002. Teda žalovaný vo veci konal, pritom je nesporné, že sťažovateľ rozhodnutie č. 601/2200/142468/2002 zo dňa 14.11.2002 nenapadol správnou žalobou, hoci predstavovalo spôsobilý predmet súdneho prieskumu. Je právne irelevantné, či malo resp. nemalo formálne náležitosti, či sa technicky nazýva rozhodnutie/list, pretože platí princíp právnej istoty, ktorý je spojený s právoplatnosťou

individuálneho správneho aktu. A rovnako je úzko spätý s princípom prezumpcie správnosti správnych rozhodnutí, tzn. sa uplatňuje vyvrátiteľná právna domnienka (praesumptio iuris tantum) o tom, že treba na konkrétny správny akt bezpodmienečne nazerať ako na akt správny, ktorý je bez právnych vád. Sťažovateľ nevyužil zákonnú možnosť spochybniť správnosť tohto aktu v rámci súdneho prieskumu a skutočnosť, že túto možnosť nevyužil, nemôže byť v konečnom dôsledku kladená na ťarchu žalovaného správneho orgánu /bližšie napr. rozsudok NS SR spis. zn. 8Sžo/61/2016 zo dňa 23.08.2018 aj v spojení so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelým“/. Z uvedeného teda vyplýva, že nie je správny záver sťažovateľa o tom, že „nedošlo k rozhodnutiu o jeho odvolaní zo dňa 31.10.2002 a „list“ Daňového úradu Bratislava II zo dňa 14.11.2002 nemožno označiť za rozhodnutie“. Ak aj sťažovateľ argumentoval rozhodnutím NS SR spis. zn. 3Sžf/41/2010 zo dňa 07.07.2011, tak si na základe „analogického prípadu“ vyvodil automatickú nezákonnosť/neexistenciu rozhodnutia Daňového úradu Bratislava II zo dňa 14.11.2002 o jeho odvolaní bez toho, aby v jeho konkrétnom prípade došlo na základe súdneho prieskumu k zrušeniu označeného rozhodnutia pre jeho nezákonnosť.

21. Chronológiu administratívnych konaní (aj po povolení obnovy konania) zosumarizoval aj správny súd v preskúmavanom uznesení, pritom je možné súhlasiť so závermi, ktoré v predmetnom rozhodnutí poskytoval, napr. že správca dane nebol vo veci odvolania nečinný, keď ho zamietol, hoci listom /k tomu uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.01.2013 sp. zn. 5Sžnč/6/2012/, ako aj s konštatáciou, že žalovaný nie je nečinný v rozhodnutí o odvolaní žalobcu zo dňa 31.10.2002 voči dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Bratislava II číslo 601/2100/134141/2002/Tak zo dňa 10.10.2002, keďže tento dodatočný platobný výmer už neexistuje a bol zrušený v rámci obnovy konania rozhodnutím správcu dane číslo 601/230/134051/04/Tak zo dňa 24.08.2004. Generálna prokuratúra SR rovnako v odpovedi na podnet (zo dňa 19.01.2016) zosumarizovala skutkové okolnosti veci a konštatovala, že konanie vo veci vyrubenia dane z príjmov právnických osôb za rok 2001 bolo právoplatne skončené, preto nie sú splnené podmienky na prijatie opatrení prostriedkami prokurátorského dozoru.“

19. Kasačný súd nad rámec vyššie citovaných záverov zhrňujúc dodáva, že v obnovenom daňovom konaní bol rozhodnutím II dodatočný platobný výmer I zrušený v celom rozsahu a všetky námietky, ktoré sťažovateľ uplatňoval v odvolaní voči pôvodnému rozhodnutiu, mohol uplatniť (a aj uplatnil) nanovo. Otázka výšky dane z príjmov za zdaňovacie obdobie roku 1999 bola právoplatne vyriešená rozhodnutím II, ktorého správnosť a zákonnosť bola potvrdená aj v rámci súdneho prieskumu, pričom pôvodné rozhodnutie (dodatočný platobný výmer I) prestalo existovať, a preto v konaní o odvolaní proti nemu ani nemohlo dôjsť k nečinnosti. Ak stav nečinnosti mala podľa sťažovateľa zakladať skutočnosť, že žalovaný odvolanie I voči dodatočnému platobnému výmeru I zamietol listom, a nie rozhodnutím, a teda o ňom vo svojej podstate nikdy nerozhodol, kasačný súd konštatuje, že uvedené ani nie je z pohľadu vyhodnotenia vzniku nečinnosti relevantným či smerodajným, keďže k tejto nemohlo dôjsť už z titulu samotnej neexistencie dodatočného platobného výmeru I (v čase výzvy sťažovateľa žalovanému na bezodkladné rozhodnutie o odvolaní I), o odvolaní voči ktorému mal žalovaný podľa žalobného návrhu rozhodnúť.
20. Nečinnosť správneho orgánu ako nezákonný jav nastáva vtedy, keď správny orgán vo veci nekoná (je pasívny), hoci podľa zákona je povinný konať. To znamená, že v zmysle § 3 písm. d) SSP možno nečinnosť správneho orgánu považovať za nezákonnú a protiprávnu len v takých prípadoch, keď obsahom príslušnej právnej normy je povinnosť správneho orgánu konať a rozhodnúť. Nečinnosťou sa teda rozumie jeho pasivita v situácii, keď niet žiadnej zákonnej alebo faktickej prekážky, ktorá by mu bránila vo veci konať a rozhodnúť (vykonať úkon). Kasačný súd podotýka, že v danom prípade je takouto prekážkou neexistencia rozhodnutia, ktoré by bolo možné v odvolacom konaní preskúmať, a teda objektívna nemožnosť žalovaného konať o odvolaní I. Kasačný súd na tomto mieste opätovne zdôrazňuje, že o daňovej povinnosti sťažovateľa vo vzťahu k dani z príjmov za zdaňovacie obdobie roku 1999 bolo právoplatne rozhodnuté v obnovenom daňovom konaní, ktoré v celom rozsahu nahradilo pôvodné daňové konanie. Ako správne podotkol správny súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, sťažovateľ sa mýli, ak tvrdí, že rozhodnutie II nahradilo dodatočný platobný výmer I len v časti oprávok a vo zvyšku tento výmer stále existuje, a preto možno konať o odvolaní voči nemu. Takýto záver nenachádza oporu v zákonných ustanoveniach upravujúcich obnovu daňového konania (§ 52 v tom čase účinného zákona č. 511/1992 Zb.).
21. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd námietky sťažovateľa uvedené v?kasačnej sťažnosti považoval za nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu. Preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako?nedôvodnú zamietol.

22. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd s poukazom na § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania nebol priznaný z dôvodu jeho neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania vrátane kasačného zo zákona nevyplýva.
23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.